

мжжъ, когато неможалъ да я храни и облича, защо се е женилъ. Мари, магарице, запрѣтни се, че работи, защо чакашъ сѣ отъ мжжътъ?... Не само женитѣ сж измѣнили, ами всичкитѣ : отъ най-голѣмийтъ до най-малкийтъ. По-вчерашнийтъ день Симо Дойновъ блъналь майка си отъ стѣлбата и насъ-малко щѣлъ да я убие. Тѣй ли трѣбва да постѣпватъ синоветѣ и дѣщеритѣ съ своитѣ бащи и майки? Да се провалятъ такива синове! Богъ нали за такива синове ще погуби по-скоро свѣта; такова нѣщо не се търпи. Да го глѣдатъ тѣ него, неблагодарника, да трѣператъ надъ него, а той да дигне ржка надъ тѣхъ! Какъвъ човѣкъ ще стане, когато намѣсто бащата благословия, получава бащина проклѣтия? Дано умра по-скиро да не глѣдамъ.... Нѣмаше такова нѣщо прѣзъ нашето време.

Баба ми съ този си расказъ не ни привлѣчи вниманието и азъ, като я прикъсахъ, казахъ ѝ: „Бабо, разкажи ни нѣщо, остави това.“ — Разкажи ни за самодивитѣ, каза една отъ моитѣ другарки. — Не, каза баба ми, — азъ ще ви разкажа за чумата, която идва въ дома единъ пжтъ въ чумовата година съ единъ бѣлъ конь.

— Раскажи, разкажи, чуха се нѣколко гласове. — Разкажи, бабо, казахъ азъ, — ти отъ колѣ не си разказвала за тѣзи чума. — Богъ да я убие, каза баба ми, — какво лоше ни направи. Дано я убие Св. Илия съ огненнитѣ стрѣли и Св. Никола съ желѣзнитѣ ржавици, казахъ азъ.

Баба ми почна:

— Това бѣше много отъ колѣ, но азъ го помня много добрѣ, като че го глѣдамъ сега прѣдъ очитѣ си. Ние бѣхме три сестри на баща си, Богъ да го прости. Тогава още бѣше живъ мойтъ дѣдо. Ама до-бъръ человѣкъ бѣше той, Богъ да му прости прѣгрѣшенията. Много умно ни наставляваше. Вечеръ ни